

een felle regenbui), terwijl een spierinspanning, die haar „koud laat” (schaatsenrijden), geen urticaria opwekt.

Mij zijn eveneens eenige gevallen bekend, waar urticaria optrad zoowel na lichamelijke als na psychische inspanning of emoties, en daar bestond ontwijfelbaar een hypothyreoïdie (resp. hypotonie van het sympathische zenuwstelsel) en werd met thyreoïdpraeparaten gunstig gevolg verkregen. Wanneer men zich wat vertrouwd maakt met het beeld der hypothyreoïdie en vooral de aandacht schenkt aan de daarmee waarschijnlijk secundair optredende verschijnselen van sympathicus-hypotonie (trophische en vasomotorische stoornissen in huid, nagels, tanden, haren), wordt men getroffen door het veelvuldig voorkomen van dit complex van hypofunctie-verschijnselen. Zoo berusten ook, zooals PRINS terecht in een noot opmerkt, veel gevallen van neurasthenie (al of niet samengaand met urticaria) op een hypofunctie van de schildklier en vindt men daar herhaaldelijk verschijnselen, die op een sympathicus-hypotonie berusten. Of in het eerste geval de orthostatische albuminurie als een uiting van sympathicus-hypotonie opgevat moet worden, durf ik niet zeggen; onwaarschijnlijk lijkt het mij echter geenszins.

's-Gravenhage, 9 April 1918.

H. BOLTEN.

EEN ONBEMINNELIJKHEID VAN DEN FISCUS.

Collega PINKHOF spreekt in zijn schrijven in dit *Tijdschrift* van 6 April 1918 van een „verzoek” van de inspectie, maar beter drukt hij het zelf enkele zinnen verder uit, dat de inspectie volgens de wet daartoe het „recht” heeft (zie art. 106 der wet op de inkomstenbelasting). Toen dit verzoek — dat n.b. gepaard gaat met de mededeeling, dat, als het niet binnen 14 dagen wordt ingewilligd, een boete wordt opgelegd van f 100.— plus een rechterlijke eisch tot mededeeling — ons gewerd, begaven wij ons naar den inspecteur en deze deelde ons mede na onze uiteenzetting, welke positie een afdelingsfonds inneemt, dat volgens de wet wij toch tot de opgave verplicht waren. Toen vroegen wij raad aan onzen rechtskundige in Rotterdam en ook deze raadde tot inwilliging, ja zelfs ook dan nog, al zou er voor A. Z. R. een uitzondering mogelijk zijn, wat hij betwijfelde; en wel op grond, dat wij als ontwikkelde menschen moeten meewerken aan het algemeen belang in deze moeilijke tijden. Toen wendden wij ons tot de C. O. en ook deze antwoordde, dat haar bij onderzoek gebleken was, dat het bestuur van het afdelingsziekenfonds *verplicht* is, op aanvraag mededeeling te doen van de honoraria der geneeskundigen en apothekers.

Wat zou het nog gebaat hebben de artsen bijeen te roepen en te raadplegen, iets waartoe het bestuur van A. Z. R. volgens de statuten niet verplicht is? Volgens den inspecteur en op grond van de gevraagde adviezen was inwilliging toch geboden. En bovendien, het verandert niets aan den bestaanden toestand. In Rotterdam toch worden de honoraria uit ziekenfondspraktijk verkregen, door alle directies op de „Twentsche Bank” per 3 maanden uitbetaald en ontvangt elk arts een gespecificeerde opgave. De inspecteur kan dus bij oproeping tot nadere verklaring der aangiften, deze lijsten ter inzage vragen.

Wat het slot van het schrijven betreft: het tenminste even nauwgezet nakomen van onze verplichtingen tegenover den staat, als deze tegenover ons en dan wel met de bijvoeging, dat de laatste niet uitblinkt, dat is minder gelukkig uitgedrukt. Laten wij ten allen tijde voor ons goed recht opkomen, maar ook zorgen, dat wij den staat geven wat hem volgens de wet toekomt.

Rotterdam,
10 April 1918.

Dr. B. C. VAN DER NAGEL, *voorzitter A. Z. R.*
W. C. VAN GORCUM, *secretaris A. Z. R.*